

[Statsministeren.]

tinget skulle forsøge at besvare, er: hvad har man egentlig ud af det, der ligger ud over det bæredygtige? Man har en højere pengeomsætning og en ringere konkurrenceevne.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 13.

Mødet udsat kl. 10.36.

Mødet genoptaget kl. 13.

Forhandlingen genoptoges.

Ordføreren for forespørgerne (Aksel Larsen): Jeg ser mig ikke i stand til at takke statsministeren for svaret, bl. a. af den grund, at det ikke var noget svar. Det var, undskyld, jeg siger det, en samling almindeligheder og moralske betragtninger af den slags, vi snart er vant til at høre fra statsministerens side. Der var ingen konkrete oplysninger om, hvad regeringen vil gøre, og hvordan den vil få det igennem, selv om vi ganske vist ikke er i tvivl om, hvad regeringen gerne ville gøre, hvis den mente at være i stand til det.

Jeg kan kun opfatte denne lidt besynderlige svartale fra regeringen som udtryk for, enten at regeringen i virkeligheden ikke har nogen økonomisk politik, eller at den i hvert fald ikke ønsker at forhandle sin økonomiske politik her i folketinget eller med folketinget. Den vil nok tolerere visse skinförhandlinger i et folketingsudvalg, men ellers vil den forsøge at klare sagerne selv.

Jeg kan jo begynde med at acceptere regeringens eller statsministerens opstilling af situationens problematik. Den kan kort udtrykkes sådan: vi må sætte tæring efter næring, vi har ikke råd til at leve, som vi hidtil levede, vi må i en længere tid give os til at spare på forskellig måde for at rette valuta-balance, og hvad dertil hører, op og komme

ud af vanskelighederne, og det går galt, hvis vi ikke gør noget. Ja men jeg kan godt acceptere denne opstilling. Men jeg må samtidig gøre opmærksom på, at årsagen til, at vi er kommet dertil — det har været nævnt under en tidligere debat her i tinget, og jeg har henvist til det i min begrundelse for forespørgslen — er unægtelig regeringens egen politik.

Denne regering kom til magten, formelt i hvert fald, i modstand mod indgreb i pristalsreguleringen. Den kom til magten med løfter om, at skattetrykket skulle lettes, det havde nået bristepunktet. Den kom til magten, idet den havde stillet i udsigt, at der ville blive ført lavrentepolitik, og det skal indrømmes, at i dens første periode førte den lavrentepolitik med det resultat, at der dels skete en kolossal opskruning af ejendomsværdierne, dels en kolossal pengeudpumpning via Nationalbankens opkøb af obligationer. Denne politik mente man var forsvarlig, når man led-sagede den af en finanspolitisk stramning, af større skatteudskrivning, og når statsministeren nu henviser til, at diskonto-forhøjelsen i sin tid var forårsaget af det, der skete på det internationale valutamarked, må jeg sige, at det kun i meget begrænset omfang er rigtigt. Det rigtige er, at begivenhederne på det internationale valutamarked sikkert ikke havde virket synderligt i Danmark, hvis vi havde haft en forsvarlig økonomisk politik herhjemme, hvis vi ikke havde ført denne letsindige rente- og kreditpolitik, som regeringen forsøgte at gennemføre.

Så blev regeringen grebet af panik, så kørte den over i det andet spor og gav sig til at stramme kreditten og forhøje renten. Vi har fortsat et fantastisk højt renteniveau, som er en af de konkrete årsager til de vanskeligheder, vi befinder os i nu, og der er åbenbart ikke nogen udsigt til, at det skal ændres inden for overskuelig tid eller i hvert fald i denne regerings tid.

Hver gang regeringen så har villet tage et initiativ, har den kredset om lønningerne og pristalsreguleringen, og det gør regeringen også med de forhandlinger, den påstår den nu fører med tjenestemændene og arbejdsmarkedets organisationer.

Ja, det er situationen. Jeg kan ikke se andet, end at det er regeringen, der må have